

underkastet en saglig Forhandling her i Thinget. Selv om en saadan Behandling nu ikke maatte føre til, at Lovforslaget blev til Lov, er der dog en Mulighed for, at der i Folkethinget eller i det Udvalg, som ventelig vil blive nedsat til Sagens nærmere Drøftelse, kan blive anvist andre Midler og andre Veie, hvorved man paa en lige saa hurtig og virksom Maade kunde naae det samme Siemed. Det er ikke min Agt at gaa ind paa en udførlig Dmtale af hver enkelt Paragraf i Lovforslaget, det er kun min Hensigt at fremdrage en enkelt af de Foranstaltninger, som Lovforslaget søger at fremkalde, for særlig at anbefale denne til det høie Things Velwillie. Det, som foranledigede mig til at tage Ordet, er Bestemmelsen i § 2 om Redjøttelse af Afgiften paa indenlandskt Roesukker. En gunstlig Afgjørelse af dette Spørgsmaal er af stor Betydning og megen Vigtighed for alle de roesukkerdyrkende Egne i Landet; bl. a. Lolland-Falster, og særlig den lollandste Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere. Som bekendt er Roesukkerindustrien stærkest udviklet paa Lolland. Der arbejder to forholdsvis store Sukkerfægerier, som hvert især gjøre Forbring paa en stor aarlig Leverage af Røer for at kunne fortsætte Virksomheden, og Følgen deraf har været, at den lollandste Landbostand er bleven stærkt engageret i denne Henseende. Efterhaanden som Sukkerroedyrkingen har udviklet sig paa Lolland, er man ogsaa fuldt ud kommen paa det Røer med, at den i Virkeligheden er en væsentlig Støtte for Agerbruget og det i flere Henseender. Ikke alene det, at Landmanden finder sin Regning ved at dyrke Sukkerroer som Agerbrugsprodukt, fordi den sjældent slaar fejl, fordi det paafølgende Mars Kornafgrøde giver større Udbytte end sædvanligt, og endelig fordi Opgjørelsen af Røemarkens Indtægter viser et langt større Nettobeløb end Udbyttet af en Kornmark af samme Størrelse, men Røedyrkingen medfører ogsaa andre Fordele, og det Fordele, som navnlig under de nuværende trykkede økonomiske Forhold ere af stor Betydning for Landmanden. Han veed saaledes ikke alene, at han, naar Tiden kommer, kan faae sit Produkt affat til en bestemt Pris, men han veed ogsaa, at han i Følge sin Kontrakt med Sukkerfabrikkerne har Krav paa en rentefri Kredit og et ikke ubetydeligt Kvantum Kunstgjødning til Benyttelse til sin Drift, og hvad mere er, han veed ogsaa, at han i Juni Termin kan hæve et kontant rentefrit Tilskud af 100 Kr. pr. Td. Land roedyrket Areal. Denne sidste Fordeel er meget væsentlig for Landmanden under de nuværende Forhold, hvor han ikke har saa

stor og udstrakt Løs Kredit, og den sætter ham i Stand til at gjøre Regning paa i Juni Termin at kunne gaa hen og hente et Beløb, som kan bruges til Renter og Skatter. Erfaringen har saaledes vist paa Lolland og, som jeg tør haabe, ogsaa andre Steder, hvor Røedyrking er trængt frem, at denne Industri og Agerbruget ved at gaa Haand i Haand har tilført hinanden gjensidige Fordele. Derfor vilde det næppe være rigtigt, om Staten nu vilde bidrage til at stände Udviklingen af disse gjensidige Fremskridt paa Industriens og Agerbrugets Omraade, og jeg tror derfor ogsaa, at Sukkerindustrien fortjener al den Begunstigelse, som kan bestaa med Statens Interesser. I flere Retninger vilde det ogsaa være en Ulykke for de roesukkerdyrkende Egne af Landet, om Roesukkerfabrikationen skulde ophøre og dermed tillige Sukkerroedyrkingen. Ikke alene vilde det foranledige, at Landmanden vilde komme til med et betydeligt aarligt Tab at omgjøre sin Driftsplan, men efter det noie Kjendskab, jeg har til de lollandste Landbosforhold, tør jeg bestemt udtale, at en saadan Katastrofe netop under de nuværende Forhold vilde i ikke ringe Grad bidrage til at forøge Tallet paa de ulykkelige Tvangsauktioner, som i de sidste Aar have skilt saa mange Landmænd ved deres Eiendomme. Men det vilde ikke alene være Landbrugerne, som kom til at lide under en saadan Katastrofe, den vilde ogsaa ramme Arbejderne og det i en langt større Grad. Ikke alene beskæftiger Sukkerfabrikationen et stort Antal Arbejdere netop i den Tid af Aaret, da de vanskelig kunne faae andet Arbejde, men Røemarkernes Pasing og Lugning og selve Sukkerroehøsten er et Arbejde, som tidligere fortrinnsvis har været besørget af svenske Tjenestefolk, men som nu mere og mere bliver optaget af de lokale Landarbejdere og navnlig af deres Koner og Børn, og da det virkelig betaler sig godt, giver det et væsentligt Bidrag til Familiens Erhverv. Jeg tror derfor heller ikke, at man skal have saa stor Betænkning ved at indrømme den Redjøttelse i Roesukkerafgiften, som foreslaas i det foreliggende Lovforslag. Den gaar dog ikke udenfor den Indstilling, som er fremkommen fra den Kommission, som særlig har været nedsat til at undersøge disse Forhold. Ganske vist vil en saadan Redjøttelse paaføre Statskassen en aarlig Mindreindtægt, men jeg tror ogsaa, der er antagelig Grund til at se bort derfra i dette Tilfælde. Det er dog vist et Spørgsmaal, om denne Afgift, saaledes som den er beregnet, og efter det Forhold, som den staar i til den Afgift, der svares af udenlandsk Sukker, er nogen retfærdig Beskatning. Det